

POHÁDKA O DOMOVĚ

V jednom městě měli zvláštní zvyk: jakmile jim cokoliv spadlo do klína, nebo zavadilo o klobouk, hned to pečlivě uschovali, aby se to neopotřebovalo. Lidé si ani neužili radost z takového daru. Hodně se tady spořilo a tak se to město jmenovalo Spořilov.

Náměstí vévodila Spořitelna, kam každý mohl uložit své peníze, aby mu tam rostly. Bylo to jediné místo, kde něco rostlo. Kolem města byly sice prázdné pozemky, ale rostliny by snížily jejich kupní cenu a tak je zdobily jen betonové grunty. V zahradách drahých domů stávala auta, tím se hodně uspořilo za parkovné. K zařízení každého domu patřila spousta spíží, trezorů, kufrů a zásuvek s klíči, aby bylo kam ukládat výhodně nabyté věci.

Ve Spořilově bydlela zrzavá holka s brýlemi, a ta ze všeho nejvíc měla ráda knihy. Její chůva to nerada viděla, obávala se, že se knihy čtením opotřebují. Holčička ji ale neposlouchala, a jak to jen bylo možné, otevřela si stránky se zajímavými příběhy, obrázky i překrásnými verši. Stala se ale podivná věc - kdykoliv otevřela knihu s básněmi, vylétali ze stránek živí motýli a usedali na záclony. Když svítlo slunce, odletěli hledat nějaké květiny. Na Spořilově žádné nekvetly, ale dál nejspíš ano, protože motýli se už nevraceli.

Jednou si chůva povšimla, že na zácloně sedí sedm motýlů, jeden vzácnější než druhý. Úžasem zkoprněla, a když popadla dech, zeptala se holčičky, kde se tu vzali. Ta popravdě odpověděla, že vylétli z knihy a čekají, až bude pěkně, aby se vydali na cestu. To se chůvě nelíbilo: „Ti motýli jsou určitě tuze drahocenní a jistě bys za ně dostala pěkné peníze. Přišpendlíme je na sametovou podušku a zeptáme se bankéře, jakou mají cenu.“

„To nikdy nedovolím,“ vzkřikla holčička a prudce máchla záclonou. Motýli se polekali a odlétli. Chůva holčičku za trest zamkla v pokoji a šla žalovat jejímu otci.

Zrzečka si vyčistila brýle, dala do batůžku rozečtenou knihu, kapesník a jablko a vylezla oknem na ulici. Vydala se tam, kam viděla směřovat motýly. Pokaždé, když přišla na rozcestí, otevřela knihu, přečetla si pár veršů a hned vyletěl nějaký motýl a ukázal jí cestu.

Za sedmou zatáčkou uviděla modrou chaloupku pod kvetoucí třešní, jako by se schovávala pod obrovskou kyticí. Na lavičce stál džbán čerstvé vody a na talíři voňavý krajíc chleba s máslem. Na trávníku ležel zlatý pes a v zahradě si s motýly povídala modrovlasá dívka. Zrzečka ji hezky pozdravila. Modrovláska se shýbla, políbila ji na čelo hned nad brýlemi a řekla: „Už nějakou dobu tě čekám. Pojd', napij se a najez!“

„Nemohu nic jíst a pít, protože jsem nemocná. Otec a chůva mi to zakázali. Když mám hlad nebo žízeň, čichám k jablku. To pomáhá. A ještě se ušetří!“

„Ničeho se neboj,“ uklidňovala ji nová přítelkyně. „Chleba a voda jsou od mojí maminky, a ta vždycky ze svého domu na kopci posílá jen dobré věci. Ochutnej a uvidíš, že maminčiny dárky jsou stejně dobré jako ona sama. Vlastně ji takhle tak trochu poznáš, než k nám přijde na návštěvu,“ usmála se Modrovláska. Po znamenitém občerstvení se Zrzečce rozlilo po těle příjemné teplo a síla, kterou už dávno nepocítila. Na oplátku dala Modrovlásce své jablko a ta ho s velkou chutí snědla. I zlatý pes si kousek vzal, protože měl ovoce moc rád.

Všichni tři si povídali až do večera. Zrzečka nevěřicně kulila zelené oči, když jí Modrovláska svěřila, že

nemá vůbec nic naspořeno. Jediné, co jí opravdu patří, je zlatý pes. Modrá chaloupka je rodičů, a ti jsou vždycky rádi, když je plná hostů. Třeba pocestných nebo lidí, kteří přišli o střechu nad hlavou. A protože takových je ve světě dost, nestává se, že by tu byla Modrovláska sama.

„Já také nemám domov,“ přiznala Zrzečka. „Máme sice dům plný vzácných věcí, ale maminka umřela a otec je stále na cestách za obchody. Se mnou je většinou jen chůva, která je přísná a nudná. Lidé ani děti k nám nechodí, protože by si opotřebovali boty. Mívala jsem na návštěvě spousty motýlů, ale teď pro ně u nás není bezpečně a tak přiletěli se mnou, když jsem utekla.“

„Vím,“ řekla Modrovláska, „všechno mi pověděli.“

„Kam mám jít?“ bezradně se zeptala Zrzečka.

„Samozřejmě tady můžeš zůstat. Každé ráno je na téhle lavičce džbán pramenité vody a tolik chleba s máslem, kolik je potřeba. Mívám na zahradě také jablka i jiné ovoce, a to stačí i pro naše hosty, kteří sem přicházejí a zase odejdou.“

Zrzečka porozuměla. Domov je tam, kde je teplo, chléb a čistá voda, kde vás přijmou, i když nenesete žádné dary nebo si nemůžete zaplatit nocleh. Domov je tam, kde z lásky dávají a s láskou přijímají, aby mohli dál rozdávat. Motýli se tam nemají čeho bát, mohou hodiny vysedávat na moudrých barevných hlavách krásných květin. Domov je, když tě někdo chrání, ať jsi malý nebo úplně velký. Z domova můžeš kdykoliv svobodně odejít, aby ses kdykoliv svobodně vrátil a mohl celou noc pokojně spát. A když se probudíš, je ti krásně a těšíš se, že brzy někoho přivítáš. Někoho, kdo už možná stojí za dveřmi.